

LBRIS

We know
books

NORA ROBERTS

Între rai și pământ

Traducere din limba engleză
DIANA ȚUȚUIANU

PROLOG

Septembrie 1699

Ea chemă furtuna.

Palele de vânt, fulgerele, furia mării care îi era închisoare, dar și adăpost. Chemă forțele, cele care trăiau înlăuntrul ei, cele care trăiau în afară. Cele strălucitoare și cele întunecate. Subțire, cu mantia fluturându-i în spate ca niște aripi de pasăre, stătea singură pe plaja bătută de curenții puternici de aer. Singură, fără nimic în afară de furia și durerea ei. Și de puterea ei. Puterea aceea era cea care o umplea acum, amenințând să dea pe dinafară, aruncând-o în vârtoare, izbindu-i-se de suflet și de trupuri ca și cum ar fi fost cuprinsă de nebunie.

Ceea ce poate că și era.

Își părăsise bărbatul și copiii ca să vină aici, îi lăsase căzuți într-un somn adânc, vrăjtit, un somn menit să îi protejeze și să-i lase complet neștiutori. Odată ce avea să facă ceea ce venise să facă, îi era imposibil să se mai întoarcă la ei. Niciodată nu avea să le mai țină în palme căpșoarele pe care le iubea atât de mult.

Bărbatul ei avea să sufere după ea, și copiii aveau s-o plângă de-a pururi. Dar nu se putea întoarce la ei. Și nu putea și nici nu voia să se întoarcă din drumul pe care o apucase.

Exista un preț care trebuia plătit. Și trebuia făcută dreptate, oricât de dureros ar fi fost asta. Rămase acolo, în picioare, cu brațele întinse în furtuna pe care o chemase. Părul îi flutura lung și despletit, asemenea unor panglici sălbatice spintecând întunericul ca niște bice.

– Îți este interzis să faci asta.

– Deja am început.

LIBRIS

We know
books

– Oprește-te imediat! Soră, oprește-te înainte de a fi prea târziu! N-ai dreptul să o faci.

– Dreptul?

Ea, cea căreia i se spunea Gaia, se răsuci cu ochii văpăi de mânie.

– Cine altcineva are dreptul mai mult decât mine? Când au ucis nevinovatele acelea în Salem, când au persecutat, au vânat și au spânzurat sufletele acelea inocente, noi nu am făcut nimic să-i oprim.

– Oprești un potop, dar stârnești un altul. Știi bine asta. Noi am făcut locul acesta, strigă, și flăcări îi țâșniră din brațe ca și cum ar fi vrut să înconjoare insula ce se clătina în mijlocul mării. Pentru a fi în siguranță, pentru a supraviețui, pentru a ne apăra Meșteșugul.

– Siguranță? Cum poți vorbi despre siguranță, despre supraviețuire acum? Sora noastră este *moartă*.

– Și eu îi jelesc moartea, la fel ca tine, răspunse ea încrucișându-și brațele la piept. Îmi plânge inima din mine la fel ca ție. Va trebui să avem grijă de copiii ei acum. O să-i abandonezi și pe ei așa cum ai făcut cu ai tăi?

Răsuna nebunia în vocea ei, o nebunie ce-i smulgea inima din piept așa cum vântul aproape că-i smulgea părul din cap. Și, deși își dădea seama, cu nebunia asta nu se putea lupta.

– El nu va rămâne nepedepsit. Nu va rămâne în viață după ce ea nu mai e.

– A-i face vreun rău ar însemna să-ți încalci jurămintele. Ar însemna să-ți distrugi puterile, și tot ce vei transmite spre întuneric ți se va întoarce întreit.

– Dreptatea are un preț.

– Nu acesta. Nici când acesta. Bărbatul tău își va pierde nevasta, copiii tăi își vor pierde mama. Și eu îmi voi mai pierde una dintre preaiubitele mele surori. Și, mai grav decât atât, vei sfărâma credința în ceea ce suntem noi. E imposibil ca ea să-și fi dorit așa ceva. E imposibil că acesta să fie răspunsul ei.

– Ea a murit în loc să se apere. A murit pentru ceea ce este ea, pentru ceea ce suntem noi. Sora noastră a renunțat la toate puterile ei pentru ceea ce considera a fi iubire. Și asta a ucis-o.

– A fost alegerea ei.

O alegere ce le lăsase un gust amar oribil mult timp după ce se duseseră.

– Și totuși, n-a făcut rău nimănui. Dacă tu faci asta, dacă îți folosești puterile pentru magie neagră, ești pierdută. Ești condamnată pe veci, și la fel vom fi noi toate.

LIBRIS

We know

books

–Nu pot trăi ascunsă aici, răspunse ea cu lacrimi în ochii ce se vedeau în lumina fulgerelor roșii ca sângele. Nu am cum să nu-mi îndeplinesc menirea. Alegerea mea. Destinul meu. Voi lua viața lui pentru viața ei și-l voi arunca în fundul iadului.

Și, în numele răzbunării, scoase un strigăt ca o săgeată mortală, strălucitoare, țintită dintr-un arc, și ea, cea căreia i se spunea Gaia, își sacrifică sufletul.

Ianuarie 2002

Nisip și pietriș înghețat din cauza frigului se auzeau scrâșnind sub picioarele ei în timp ce alerga de-a lungul țărmului curbat. Valurile ce veneau scaldau nisipul și lăsau în urmă spumă și bule întinse pe suprafața acoperită cu o crustă asemenea unei dantele jerpelite. Deasupra capului, pescărușii strigau întruna, fără să obosească. Mușchii i se încălziseră și i se mișcau degajați, precum niște mecanisme unse, la cel de-al treilea kilometru al alergării ei de dimineață. Ritmul și viteza îi erau rapide și controlate, iar aerul pe care îl expira se transforma instantaneu în aburi albi. Când inspira – la fel de iute –, îl simțea pe gât rece și ascuțit precum niște ace de gheață.

Se simțea nemaipomenit.

Plaja rece nu avea nici un fel de urme de pași cu excepția celor lăsate de ea, urme noi clar conturate peste cele vechi, în timp ce tot alerga înainte și înapoi de-a lungul plajei întinse, fără denivelări.

Dacă s-ar fi hotărât să își facă alergarea de cinci kilometri în linie dreaptă, ar fi putut traversa insula Trei Surori dintr-o parte în alta, pe lățimea sa maximă.

Și această idee o încântase întotdeauna.

Mica întindere de pământ de lângă coasta statului Massachusetts era a ei, fiecare deal, fiecare stradă, fiecare culme și bucățică de plajă. Șeriful adjunct Ripley Todd simțea mai mult decât afecțiune pentru insula Trei Surori, pentru orașelul așezat aici, pentru locuitorii și bunăstarea lor. Simțea o doză considerabilă de responsabilitate.

Putea să vadă pâlpâirile strălucitoare ale soarelui ce abia răsărea pe vitrinele de sticlă ale magazinelor de pe High Street. În vreo două ore, magazinele aveau să fie deschise, oamenii să iasă pe străzi ducându-se

să își vadă de treburile zilei. Activitatea turistică nu era cine știe ce în ianuarie, însă urmau să vină ceva turiști de pe continent, care să intre rapid prin magazine, să meargă cu mașina până sus pe culmile dealurilor, să cumpere niște pește proaspăt de lângă docuri. În ciuda acestora, iarna era în bună măsură un anotimp doar pentru cei de pe insulă.

Iar ei îi plăcea iarna cel mai mult.

La capătul plajei, acolo unde se înălța marginea digului chiar sub orașel, se întoarse și o luă înapoi pe nisipul de pe plajă. Ambarcațiunile de pescuit se vedeau în zare legănându-se pe apa oceanului albastru pal ca de gheață. Culoarea avea să se schimbe odată cu creșterea în intensitate a luminii, de îndată ce și cerul avea să se deschidă și mai mult. Și nu-și amintea să fi privit vreodată apa fără să se simtă absolut fascinată de nebunia de culori pe care putea să le aibă.

Văzu ambarcațiunea lui Carl Macey și cineva de la pupa, mic precum o jucărie, ridică o mână. Ea răspunse la salut și continuă să alerge. Dat fiind că erau mai puțin de 3000 cei care locuiau pe insulă tot timpul anului, nu era greu să știe pe toată lumea. Își reduse puțin ritmul de alergare, nu doar ca să se răcorească, dar și ca să prelungească momentul acesta de solitudine. Adesea își făcea alergarea de dimineață cu Lucy, câinele fratelui ei, însă în dimineața asta se strecurase afară din casă de una singură. Să fie singură era un alt lucru care îi plăcea cel mai mult.

Și dorise să-și limpezească mintea. Avea o grămadă de lucruri la care să reflecteze. La unele din ele prefera să nu se gândească însă, așa că pentru moment lăsă laoparte acele probleme și chestii enervante. Trebuia să se ocupe de niște lucruri care nu erau cu adevărat o problemă. Nu puteai considera o problemă ceva ce te făcea fericit. Fratele ei abia se întorsese din luna de miere și nimic nu îi putea face ei mai multă plăcere decât să vadă cât de fericit era alături de Nell. După toate cele prin care trecuseră ei și care aproape că îi costase viața, să-i vadă cum se instalaseră confortabil în casa în care crescuseră ea și Zack îi adusese cea mai mare mulțumire. Și de-a lungul ultimelor luni, din vară înapoi, când Nell își încheiase în sfârșit goana aceea nebunească cu groaza în suflet, ele două deveniseră prietene adevărate. Era o plăcere să vadă cum Nell înflorise pur și simplu și cât de puternică devenise. Însă, dincolo de dulcemiștile astea, se gândi Ripley, mai exista în continuare un mic neajuns. Iar numele acestuia era Ripley Karen Todd.

Tinerii căsătoriți nu trebuiau să își împartă cuibușorul de iubire cu sora mirelui. Nu se gândise la asta nici măcar o dată înainte de nuntă, și imediat după eveniment, când își luase la revedere făcându-le

LIBRIS | We know books

cu mâna la plecarea lor spre insulele Bermude, tot nu-și dăduse seama de toate implicațiile.

Când ei se întoarseră însă, îmbătați de fericire din luna de miere, imaginea îi deveni cât se poate de clară.

Cei proaspăt căsătoriți aveau nevoie de intimitate. Căci în nici un caz nu s-ar fi putut deda la partide fierbinți de sex spontan pe podeaua din living dacă ea putea intra peste ei oricând, la orice oră din zi și din noapte.

Nu că vreunul dintre ei ar fi spus ceva în privința aceasta. Firește că nu. Cei doi ar fi putut la fel de bine să poarte în piept niște insigne de merit care să certifice cât de cumsecade și de minunați erau amândoi. Iar de genul acesta de insignă, se gândi Ripley, ea, una, era imposibil să aibă parte vreodată.

Se opri și folosi stâncile ce ieșeau la iveală la capătul îndepărtat al plajei ca suport pentru a-și întinde gambele, tendoanele genunchilor și bicepsii.

Corpul ei era la fel de zvelt și de tonifiat precum cel al unui tigru tânăr. Se mândrea cu el și cu controlul pe care îl avea asupra lui. Se în-
doi de la talie, aplecându-se, iar șapca de schi pe care și-o trăsese pe cap căzu pe nisip lăsându-i liber părul, de culoarea stejarului lăcuit.

Îl purta lung, căci în felul acesta nu avea nevoie de tunsori și coafuri regulate. Era doar un alt tip de control asupra propriului trup.

Ochii ei erau verzi, profunzi și pătrunzători. Când avea chef, le sublinia frumusețea cu rimel și creion dermatograf. După ce se gândise foarte mult, se hotărâse că ochii ei erau cea mai bună parte a unei fețe cu linii ascuțite și trăsături ce nu se potriveau unele cu altele.

Dinții din față îi ieșeau ușor în față fiindcă își disprețuise aparatul dentar. Și mai avea fruntea lată și sprâncenele negre aproape orizontale moștenite din ramura Ripley a familiei sale.

Nimeni nu ar fi acuzat-o că este frumoasă. Cuvântul era prea blând pentru ea – și în orice caz l-ar fi perceput drept o jignire. Prefera să știe că are o față puternică și sexy. Genul ce ar putea să atragă bărbați. Când avea chef de unul.

Ceea ce nu fusese cazul, se gândi ea, de câteva luni bune.

Pe de-o parte din cauza planurilor de nuntă, a planurilor de vacanță, a timpului pe care îl petrecuse ajutându-i pe Zack și Nell să descâlcească hățișurile legale astfel încât să se poată căsători. Iar pe de altă parte, era nevoită să recunoască, din cauza propriei stări de iritare și de îngrijorare pe care o simțea de la Halloween încoace, când își deschisese forțat niște încăperi secrete din sufletul ei, pe care le zăvorâse în mod intenționat în urmă cu câțiva ani.

LIBRIS | We know books

Nu avusese încotro, se gândea ea acum. Făcuse ceea ce trebuia făcut. Și nu avea nici o intenție să repete povestea. Indiferent de cât de multe priviri atotștiutoare ori ironice îi arunca Mia Devlin. Gândul la Mia o făcu pe Ripley să deruleze toată povestea în minte.

Mia avea o cabană goală. Nell o închiriasse, apoi se mutase de-acolo când se măritase cu Zack. Pe cât de mult ura Ripley ideea de a avea vreun fel de înțelegere, ca să nu mai vorbim de afaceri propriu-zise, cu Mia, cabana galbenă era soluția perfectă.

Era mică, simplă, conferea intimitate.

Deci avea sens, hotărî Ripley și o porni în sus pe treptele de lemn tocit ce urcau în zigzag de pe plajă spre casă. Era enervant, însă era practic. Cu toate astea, poate nu strica să-și îngăduie o marjă de câteva zile, în care să răspândească vorba că e în căutarea unui loc de închiriat. Poate că se putea lipi de un loc – de un loc care să nu-i aparțină Miei.

Însuflețită de posibilitatea aceasta, Ripley urcă în fugă pe scări și alergă până la veranda din spate. Nell precis pusese deja ceva să se coacă la cuptor, știa ea, așa cum știa și că bucătăria mirosea dumnezeiește. Cel mai mare avantaj era că nu avea să trebuiască să caute prin frigider să găsească ceva pentru micul-dejun. Pur și simplu, totul avea să fie acolo. Delicios, încântător și gata de mâncat.

În timp ce întindea mâna spre mânerul sferic al ușii de la intrare, îi văzu prin geam pe Zack și pe Nell. Erau încolăciți unul în jurul celuilalt, se gândi ea, precum iedera pe un stâlp. Încolăciți unul în jurul celuilalt și complet absorbiți unul de celălalt.

–Oh, fir-ar!

Șuieră expirându-și aerul din plămâni, se trase înapoi, după care reveni pe verandă tropăind asemenea unui cal și fluierând. Asta avea să le dea timp să se descleșteze din strânsa lor îmbrățișare. Sau cel puțin așa spera ea.

Dar nu avea să rezolve cealaltă problemă a ei. La urma urmei, trebuia să aibă de-a face cu Mia. *Intenționa* să o abordeze cu nonșalanță. După felul în care gândea Ripley, dacă Mia știa că ea își dorea cu adevărat cabana galbenă, avea să refuze să o închirieze.

Femeia asta avea un talent să te contrazică, ceva de speriat!

Desigur, cea mai bună modalitate să ajungă la o înțelegere era să o roage pe Nell să intermedieze tranzacția. Mia avea o slăbiciune pentru Nell. Însă ideea de se folosi de cineva pentru a-i bătători calea o enerva la culme. Așa că se hotărî să treacă pur și simplu pe la magazinul de cărți al Miei, așa cum făcea aproape în fiecare zi de când Nell preluase responsabilitatea gătitului pentru cafeneaua de la etaj.

LIBRIS

We know

books

În acest fel putea să aibă parte de un prânz pe cinste și de noi aluzii răutăcioase, toate dintr-o singură trecere pe-acolo. Merse cu pași energici de-a lungul High Street, mai mult pentru că voia să încheie afacerea și să termine cu asta decât din cauza vântului ce bătea cu putere și care o trăgea jucăuș de coada lungă și dreaptă a părului strâns, pe care, din obișnuință, o trecuse prin deschizătura părții din spate a șepcii.

Când ajunse la Cafeneaua cu Cărți, se opri și își țuguie buzele.

Mia refăcuse vitrina de prezentare. Un mic scăunel pentru picioare cu ciucurei, o pătură moale de un roșu-închis și o pereche de sfeșnice înalte cu niște lumânări roșii groase erau aranjate împreună cu grămezi de cărți aparent puse la întâmplare. Și fiindcă știa că Mia nu făcea niciodată nimic la întâmplare, Ripley trebui să admită că întregul aranjament inspira căldură și bun gust. Și mai era și subtil – foarte subtil – chiar sexy.

„E frig afară“, te anunța vitrina. „Intră și cumpără niște cărți ca să le iei acasă și să te tolănești la căldură, să le citești.“

Indiferent ce orice altceva putea spune Ripley despre Mia – și putea spune o mulțime – ce era al ei era al ei: femeia știa să-și conducă afacerea. Intră la căldură, desfăcându-și automat fularul de la gât. Rafturile de un albastru-închis erau pline cu cărți, aranjate cu grijă. În diferite vitrine din sticlă erau dispuse diferite mărunțișuri și tot felul de bibelouri ori diverse nimicuri. Focul din șemineu mocnea cu o flacăară joasă, aurie, iar o altă pătură, de data aceasta una albastră, fusese măiestru aruncată peste unul dintre scaunele adânci ce te invitau parcă să te afunzi în ele.

Da, se gândi ea, Mia știa să-și facă treaba.

Și chiar mai mult de atât. Pe alte rafturi se vedeau lumânări de diferite forme și mărimi. Niște boluri adânci erau umplute cu pietre și cristale de toate culorile. Cutii vii colorate pentru cărți de tarot și rune erau puse ici-colo. Din nou, totul foarte subtil, observă Ripley încruntându-se. Mia nu făcea nicăieri reclamă faptului că locul era deținut de o vrăjitoare, dar nici nu ascundea asta. Ripley își imaginează că factorul curiozitate – atât a turiștilor, cât și a localnicilor – justifica în bună măsură considerabilele profituri anuale ale magazinului.

Asta nu era treaba ei.

Din spatele mării tejghele sculptate, angajata Miei, Lulu, termină de înregistrat la casa de marcat cumpărăturile unui client, după care își trase ușor în jos ochelarii cu ramă de argint ca să îi arunce o privire atentă peste ei.

– Ai pornit în căutare de ceva pentru minte și ceva pentru stomăcel?

IBDIS | We know
books

–Nu. Am avut destule lucruri care să-mi ocupe mintea.

–Cu cât citești mai mult, cu atât știi mai mult.

Ripley zâmbi larg.

–Deja știi totul.

–Mda, așa mă gândeam și eu. Am primit o carte nouă în transportul adus săptămâna asta pe mare, care-i chiar pe culoarul pe care ești acum.

101 de fraze de agățat – ediție de colecție, unisex.

–Lu. Ripley îi afișă un zâmbet plin de înfumurare în timp ce o lua spre scările ce duceau la etajul magazinului: Eu am scris cartea aia.

Lulu chicoti:

–Nu prea te-am mai văzut să socializezi în ultima vreme, strigă ea.

–În ultima vreme n-am prea avut chef de socializat.

La etaj erau și alte cărți, și alte persoane care le răsfoiau. Însă aici, marea atracție era cafeneaua. Ripley putea deja să miroasă supa zilei, ceva sățios și condimentat. Mulțimea venită devreme, ce se călcăse în picioare pentru brișele lui Nell și pentru plăcintele ei sau, mă rog, celelalte bunătăți pe care avusese chef să le facă în ziua respectivă, se transformase într-o altă mulțime de oameni veniți să ia prânzul. Într-o zi ca asta, lui Ripley i se părea absolut normal să caute ceva fierbinte și consistent, înainte să se delecteze cu unul din deserturile lui Nell dulci ca păcatul. Trecu rapid în revistă oferta etalată și oftă. Rulouri cu cremă. Nimeni în toate mințile nu se dădea în lături de la rulourile cu cremă, chiar dacă celelalte opțiuni erau la fel de tentante: eclere, tarte, prăjiturile și ceva ce părea a fi un tort făcut din multe straturi lipicioase de beza ce te duceau automat cu gândul la iadul cel plin de plăceri.

Artista care crease toate aceste tentații dulci înregistra o comandă la casa de marcat. Ochii ei erau de un albastru profund și limpezi, părul ei scurt și cârlionțat părea o aureolă aurie în jurul feței ce îi strălucea de sănătate și voioșie. Făcu gropițe în obraji când îi zâmbi unui client arătându-i spre una din mesele de la geam ale cafenelei. Căsătoria, se gândi Ripley, chiar le pria unora. Iar Nell Channing Todd era un exemplu cât se poate de concludent.

–Arăți destul de exuberantă astăzi, comentă Ripley.

–Mă simt minunat. Ziua parcă zboară. Supa zilei este de zarzavaturi și paste, sendvișul este...

–O să iau doar supă, o întrerupse Ripley. Fiindcă îmi trebuie neapărat și un rulou cu cremă, ca să mă simt bine. O să iau și cafea la el.

–Imediat. Am pus la cuptor niște jambon pentru diseară, mai adăugă ea. Așa că să nu cumva să iei pizza în drum spre casă.

LIBRIS

We know
books

– Îhî, bine. Desigur.

Ceea ce îi aminti lui Ripley de cea de-a doua parte a întregii tărășenii. Se foi un pic înainte de a mai trece o dată cu privirea peste toți cei aflați în încăpere.

– N-am văzut-o pe nicăieri pe Mia.

– Lucrează la ea în birou.

Nell puse supă cu polonicul, apoi mai adăugă pe o farfurioară și un rulou rumen proaspăt făcut la cuptor în dimineața aceea.

– O aștept să apară din moment în moment. Ai intrat și-ai ieșit din casă atât de repede azi-dimineață că nici n-am apucat să vorbesc cu tine. S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu, nimic.

Poate că nu era prea politicos să-și găsească un alt loc în care să stea fără să spună ceva mai întâi. Ripley se întrebă dacă asta avea de-a face cu manierele elegante și traiul în societate, o sferă destul de delicată în ceea ce o privea.

– Te încurc dacă înfulec astea în bucătărie? o întrebă ea pe Nell. În felul acesta pot să stau de vorbă cu tine în timp ce-ți vezi de treabă.

– Desigur. Vino-n spate!

Nell duse mâncarea spre masa ei de lucru.

– Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic?

– Absolut nimic, o asigură Ripley. E al naibii de frig afară. Fac pariu că ție și lui Zack vă pare rău că n-ați rămas în sud până la primăvară.

– Luna de miere a fost perfectă. Simplul gând la luna de miere o făcu să strălucească de mulțumire. Dar tot mai bine e acasă.

Nell deschise frigiderul ca să ia oala în care pusese una dintre salatele zilei.

– Aici este tot ce-mi trebuie, ceea ce vreau. Zack, familia, prietenii mei, un cămin al meu. În urmă cu un an, n-aș fi crezut că voi sta așa aici, știind că într-o oră sau ceva de genul o să plec acasă.

– Păi ți-ai câștigat cu vârf și îndesat dreptul ăsta.

– Așa e.

Ochii lui Nell se întunecară, iar în ei Ripley putu să vadă un sâmbure de forță, de putere – un miez pe care toată lumea, inclusiv Nell, îl subestimase.

– Doar că nu de una singură.

Clinchetul vioi al clopoțelului o avertiză că are un client în așteptare.

– Vezi să nu ți se răcească supă.

Se strecură afară, ridicând ușor tonul ca să-l salute pe nou-venit.